

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Ing. Z. D.**, bytem X., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, orgán sociálního zabezpečení, PO BOX 122, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí o námitkách ze dne 23. 7. 2010, č.j. OSZ-113840-59/M-Kř-2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ze dne 23. 7. 2010, č.j. OSZ-113840-59/M-Kř-2010 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 23. 7. 2010, č.j. OSZ-113840-59/M-Kř-2010, kterým ředitel orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ČR zamítl námitky a potvrdil rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č.j. OSZ-113840-50/D-Pi-2010 ze dne 26. 4. 2010, jímž byl žalobci přiznán starobní důchod od 13. 1. 2010 v celkové výši 22. 084,- Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaný popsal výpočet důchodu s tím, že do ročního vyměřovacího základu za rok 1986 nelze započítat 16 dní, kdy žalobce pobíral dávky nemocenské péče. Z toho důvodu nešlo provést výpočet, který žalobce uvedl v námitkách, ale vycházel z toho, že výše hrubého výdělku činila v tomto roce 61.274,- Kč s tím, že výše hrubého výdělku byla při výpočtu osobního vyměřovacího základu kompenzována vyloučením 16 dnů z počtu dnů rozhodného období. Žalobce v námitkách zároveň žádal o zvýšení započitatelné doby služby. K tomu žalovaný uvedl, že kádrové

rozkazy náčelníka federální správy Veřejné bezpečnosti číslo 107, 108 a 109 ze dne 3. 5. 1984 byly zrušeny kádrovým rozkazem náčelníka federální správy Veřejné bezpečnosti číslo 163 ze dne 29. 6. 1984, a proto tyto doby nemohly být započteny.

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím. V žalobě nejprve popisuje své zařazení u Veřejné bezpečnosti a náplň své práce, kterou byl výzkum, vývoj, zkoušení a zavádění nových technických prostředků pro potřeby pořádkové a dopravní služby Veřejné bezpečnosti. Mimo jiné pracoval s látkou - dinitril kyseliny malonové (zkráceně CS), účinnější chemická látka, než chloracetonfenon, která se používá pro výrobu KASRu. Žalobce doplnil, že šlo o zdraví škodlivou látku, což bylo potvrzeno stanoviskem katedry toxikologie Vojenského lékařského výzkumného a doškolovacího ústavu J. E. Purkyně v Hradci Králové z roku 1984. Vzápětí po obdržení stanoviska byly práce s látkou zastaveny a nikdy tato látka nebyla v technických prostředcích Veřejné bezpečnosti použita.

Protože pracoval s nebezpečnou látkou, požádal v souladu s nařízením Ministerstva vnitra č. 3/1976, který zvýhodňoval příslušníky SNB za činnost ohrožující zdraví zvýšením započitatelné doby služby, o zvýšení zápočtu doby služby v měsících, kdy pracoval s látkou CS více než 50 % pracovní doby.

Kádrovými rozkazy náčelníka FS VB č. 107/1984 (5 měsíců za rok 1981), č. 108/1984 (6 měsíců za rok 1982) a č. 109/1984 (4 měsíce za rok 1983) mu byl ve smyslu uvedeného nařízení přiznán odůvodněný zvýšený zápočet doby služby v celkové délce 15 měsíců, přičemž uvedené rozkazy byly vyhlášeny ústně. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že dle tehdy platného ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 100/1970 Sb., o služebním poměru příslušníků SNB, byly pro rozhodnutí stanoveny náležitosti, tj. výrok, odůvodnění a poučení. Mělo být na nich také poznamenáno, že byly zapsány do kádrové a zřejmě do evidence pro účely sociálního zabezpečení, tj. do vložky kmenového listu.

Žalobce přiznal, že tyto „přiznávací“ kádrové rozkazy náčelníka FS VB byly následně zrušeny dalším kádrovým rozkazem náčelníka FS VB č. 163/1984. K tomu rozkazu žalobce však uvádí, že tento nebyl nikdy vyhlášen a o jeho existenci se dověděl až z osobní evidenční karty, kterou si spolu s dalšími doklady jako důkazy k podání námitek osobně vyžádal z archivu bezpečnostních složek. Za závažnější považuje skutečnost, že tento zrušovací rozkaz nemá požadované náležitosti uvedené v ustanovení § 127 odst. 1 tehdy platného zákona č. 100/1970 Sb. Podle žalobce s ohledem na základní zásadu správního práva - presumci správnosti správních rozhodnutí - je „zrušovací“ rozkaz náčelníka FS VB právně neúčinný, nemůže mít právní důsledky, a nemůže ani „přiznávací“ rozkazy zrušit.

Žalovaný ve vyjádření k námitkám žalobce uvedl, že při rozhodování vycházel z předpokladu platnosti a účinnosti kádrového rozkazu FS VB č. 163 ze dne 29. 6. 1984, kterým byly zrušeny předchozí „přiznávací“ kádrové rozkazy. Z tohoto důvodu neprovedl zvýšený zápočet doby služby v celkovém rozsahu 15 měsíců. Podle žalovaného je důkazní břemeno o neplatnosti tohoto kádrového rozkazu na straně žalobce. Připomněl, že v té době byla právní úroveň praxe ve vydávání personálních rozhodnutí nízká a rozhodování funkcionářů s kádrovou pravomocí naprosto autoritativní. Doplnil, že pokud by žalobci byla zhodnocena tato doba, došlo by ke zvýšení procentní výměry jeho starobního důchodu o 1,5 %, tj. o 259,- Kč měsíčně.

Žalobce v doplněné žalobě nesouhlasil s případným výpočtem, který uvedl žalovaný v rozhodnutí a argument, který žalovaný zvolil ohledně právní úrovně praxe ve vydávání personálních rozhodnutí tehdejšími funkcionáři MV s kádrovou pravomocí, považuje za důkaz, který svědčí jeho tvrzení o neúčinnosti „zrušovacího“ rozkazu.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 1 s.ř.s. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce argumentuje především tím, že žalovaný při výpočtu důchodu nezapočetl zvýšenou dobu pojištění v délce 15 měsíců, která mu byla přiznána kádrovými rozkazy náčelníka FS VB č. 107/1984 (5 měsíců za rok 1981), č. 108/1984 (6 měsíců za rok 1982) a č. 109/1984 (4 měsíce za rok 1983). Na rozdíl od žalovaného kádrový rozkaz náčelníka FS VB č. 163/1984, kterým byly zrušeny shora uvedené „přiznávací“ rozkazy, považuje za neúčinný.

Ve správním spise jsou tyto dokumenty založeny v přílohách, kterou žalobce připojil k podkladům pro rozhodnutí o přiznání starobního důchodu. Soud ověřil, že Kádrovým rozkazem náčelníka federální správy VB ze dne 29. 6. 1984 č. 165, byly zrušeny shora uvedené kádrové rozkazy náčelníka federální správy VB o „přiznání“ zvýšení zápočtu služební doby pojištění žalobce a jeho spolupracovníka. Z tohoto kádrového rozkazu lze vyčíst iniciály dotčených osob, jejich identifikační číslo a jejich působnost. Dále je tam uveden pokyn ke zrušení příslušného „přiznávacího“ kádrového rozkazu v celém rozsahu.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci byl kádrovými rozkazy náčelníka FS VB č. 107/1984 (5 měsíců za rok 1981), č. 108/1984 (6 měsíců za rok 1982) a č. 109/1984 (4 měsíce za rok 1983) přiznán zvýšený zápočet doby služby v celkové délce 15 měsíců, a to na základě nařízení č 3/1976 Sb., nařízení vlády Československé socialistické republiky o jednorázovém mimořádném odškodnění za poškození zdraví nebo smrt v souvislosti s pomocí poskytnutou Sboru národní bezpečnosti, který nabyl účinnosti dnem 01.04.1976 a který byl zrušen předpisem č. 174/1993 Sb. V té době byl účinný zákon č. 100/1970 Sb., o služebním poměru příslušníků Sboru národní bezpečnosti, upravující služební poměr, zejména práva a povinnosti z něho vyplývající, jakož i základní otázky hmotného zabezpečení příslušníků Sboru národní bezpečnosti (dle § 1 tohoto zákona). V ustanoveních § 127 – § 139 jsou uvedena společná ustanovení o řízení. Podle § 127 tohoto zákona byl služební orgán povinen oznámit rozhodnutí (vyhlásit písemný rozkaz) příslušníku, jehož se týká. Rozhodnutí měl obsahovat výrok, odůvodnění a poučení, u kterého orgánu a v jaké lhůtě šlo podat odvolání proti rozhodnutí. Písemné vyhotovení rozhodnutí (písemný rozkaz) nebylo třeba příslušníku doručit s výjimkou případů, které stanovil ministr vnitra Československé socialistické republiky. Ministr vnitra Československé socialistické republiky může též podrobněji upravit řízení předcházející rozhodnutí služebního orgánu. Je zřejmé, že zákon na tomto (mimo jiné i v ustanovení § 122 citovaného zákona) místě odkazoval na nařízení Ministerstva vnitra ČSSR ze dne 7. 12. 1983, o řízení ve věcech služebního poměru příslušníků Sboru národní bezpečnosti. Toto nařízení ukládalo služebnímu orgánu, jímž byl bezesporu i náčelník federální správy VB, postupovat před rozhodnutím ve věcech služebního poměru příslušníků podle zákona č. 100/1970 Sb. s tím, že má být zjištěn přesný a úplný skutkový stav věci a za tím účelem byl povinen si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle § 128 odst. 2 zákona č. 100/1970 Sb. je právní úkon neplatný tehdy, pokud nebyl učiněn předepsanou formou. Formu rozhodnutí upravovalo shora uvedené nařízení v čl. 39 tak, že odkazovalo zpět na ustanovení § 127 zákona č. 100/1970 Sb. Tedy rozhodnutí mělo obsahovat: výrok, odůvodnění a poučení. V odst. 2 čl. 39 zmíněného nařízení jsou pak uvedeny podrobně náležitosti výroku rozhodnutí a v odst. třetím náležitosti písemného vyhotovení rozhodnutí.

V souzené věci není pochyb o tom, že „přiznávací“ rozkazy byly přijaty v souladu s tehdy platnou právní úpravou. Žalobce tvrdí, že o zrušení těchto kádrových rozsudků se dověděl až z osobní evidenční karty, kterou připojil k žalobě. Za neplatnou jí považuje z toho

důvodu, že rozhodnutí o zrušení přiznaného zvýšení zápočtu služební doby v celkové délce 15 měsíců, mu nebylo oznámeno, přičemž ustanovením § 127 zákona č. 100/1970 Sb. je stanovena povinnost vyhlásit písemný rozkaz příslušníku, jehož se týká. Podle názoru soudu měl být zrušovací rozkaz žalobci oznámen, i když v té době, jak tvrdí žalovaný, byla úroveň praxe ve vydávání personálních rozhodnutí nízká a rozhodování funkcionářů s kádrovou pravomocí naprosto autoritativní. Z obsahu kvádrového rozkazu lze vyčíst pouze iniciály dotčených osob, jejich identifikační čísla a jejich působnost a pokyn ke zrušení kádrového rozkazu v celém rozsahu. Žádné jiné okolnosti zde nejsou. Podle názoru soudu nelze nedokonalost obsahu „zrušovacího“ kvádrového rozkazu přičítat k tíži žalobce. K tíži žalobce nelze posoudit ani skutečnost, že neprokázal oznámení předmětného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce splnil své povinnosti žadatele o starobní důchod upravené v zákoně o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. (Konkrétně v ustanovení § 50 a násl.). Navíc se snažil doplnit i důkazy, které si obstaral a k těmto podal své vyjádření. Bylo na žalovaném, aby se s námitkami žalobce vypořádal. Pouhé konstatování o tom, že vycházel z osobní evidence služby žalobce nelze považovat za řádnou a úplnou.

S ohledem na uvedené soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť je toho názoru, že žalovaný ani správní orgán I. stupně se dostatečně nevypořádaly s argumentací žalobce. Jak bylo výše uvedeno soud se neztotožnil s názorem žalovaného ani v tom, že by důkazní břemeno měl žalobce, a proto pokud se žalovanému nepodaří prokázat, že bylo žalobci řádně sděleno rozhodnutí o zrušení „přiznávacích“ rozkazů, je třeba dodatečně započítat dobu pojištění přiznanou v uvedených kvádrových rozkazech.

Náklady řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má nárok na náhradu nákladů řízení účastník, který měl ve věci úspěch. Přestože žalobce měl ve věci úspěch, odůvodněné náklady mu nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová